

לעולם לאות לבני מדין שלא יהיו עוד בקרח וכעדתו הקריאה אל כל העמים.
 השקועים בכל רפש הטומאה בכל מעמקי הרשע והבערות בתהומות החשך היותר
 מחירדות: "הנכם כלכם קדושים, כלכם בנים לדי' אין הפרש בין עם לעם, אין עם
 קדוש ונבחר בעולם, כל האדם הוא קדוש בשוה" — זאת היא הקרחות האנושית.
 שהיא הקוננת החדשה שממנה סובל האדם, שממנה "נוצ תנוע ארץ כשכור והתנודדה
 כמלונה, וכפף עליה פשעה ונפלה ולא תוסיף קום", עד אשר יפוח היום ויפקוד
 די' על צבא המרום במרום ועל מלכי האדמה על האדמה. הבצור המרומי וההרקעה
 לשחקים, שהמינות מתימרת בהם, מופרחים לפול ולהעקר מיסודם, העולם צריך
 שיכיר, כי לא בהגה אחר, באמרת אמונה מתוארה לבדה, די' לאדם לעוף לגן עדן,
 וכל אוצר הרעה, הרצח והתעוה, הספק בכל הדבר רוחו, בזמו ובבשרו, יכול להשאיר
 בעינו וממילא הלא איננו צריך צדוף ולמוד, רבוב ועליה, "לית דעתיר מחזירא",
 מוונותיו, גם הרחנים, מצויים לו בכל אמן ובכל מקום, "ולמיין מייעה לבני אינשי",
 קץ יושם לכל אותו החשך, יכיר האדם וידע, כי כל עמלו צריך שירוכז לסוחר
 הנפש, האפשרות של הסחר בתכונת העמים טעונה היא מולוי של רכוש, שהוכן כבר
 מאז ע"י אותה ההכנה הגדולה, שהפליאה יד די' לעשות ע"י אותה האומה הנפלאה,
 "לבוה נפש למתעב גוי, לעבד מושלים, מלכים יראו וקמו שרים וישתחוו למען
 די' אשר באמן קדוש ישראל יבחרך", "הן עד לאומים נתתיו נגיד ומצוה לאומים
 הן גוי לא ידע תקרא וגוי לא ידעוך אליך ירוצו, למען די' אלהיך ולקדוש ישראל
 כי פארך", החפץ של העמדות גוי אחד בעולם בתור ממלכת כהנים וגוי קדוש,
 שהוא צריך להיות למופת על האור העליון האלהי החדר בחיי העמים, שרק
 בהיותו מצוי ועומד בהיותו חסון וחפשי בהיותו שב למנינו ולאשרו, אחרי כל
 הופעותיו המרובות בעבר, אחרי כל נסיונותיו הקשים, אחרי כל צרופיו ולבנויו,
 בשבוב עם כל דעותיו ועם כל קניניו, עם כל רכוש נשמתו וכשרון חייו, עם כל
 טהרתו הגופנית, הגזעית והאמונית, עם כל תוכן התופעה האלהית, שהיא לו למורשה
 ושגולה ארצו מגדלתו ומרחבתו, או ע"י אותה הידידות הפנימית שהוא יכול
 להראות, לאומות העולם תחת כל המשטמה והרדיפות אשר קבל מהם, ע"י כל הכבוד
 וההשתוממות אשר כל הגוים כולם יוכלו להראות עליו תחת כל הבז והתרפה אשר
 טמלו עליו, ע"י כל אותה התשוקה של ההתחברות והרעות עם עם די' אלה עם נחלת
 די', אשר סגולת הקודש בטהרתה לטהרת החיים טפונה בו, אשר רק ע"י חסוי ארון
 ע"י הדרגה של העמקה דרית יכולה היא לצאת אל הפועל במדה הגונה גם בשאר
 העמים, ככל האדם אשר על פני האדמה, — או יבורר לכל, כי סגולת הקודש אינה
 כגולה זלת, שיפולה לחנטל בכל ידיים מסואבות, כי אם סגולה העולה בעמל נורא
 במסירת נפש קבועה וע"י זכות נחלת קודש של אבות לבנים נושא עולם באהבה
 ושומרים דבר די' בכל עני, או יסרו פני הלזט מעל כל העמים והממכה הנסרכת על

הגוים, ואתה החדנות של המינות תוכר כמו שהיא בתור מטבע סמולה, המטמאה
 את העינים ומטמאה את הנפשות, מרבה רצח ודם וכל תעבות, די' עויו ומעויו
 ומנוטי ביום צרה אליך גוים יבואו מאפסי ארץ, ויאמרו: "אך שקר נחלו אבותינו
 הבל ואין בהם מועיל", ונשגב די' לבדו ביום החטא האליליים כליל יחלוץ, לא
 ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי כי מלאה הארץ צעקת ודי' כמים לים מכסים"

במקום
 במפעל
 כ"א
 הזוהמא
 על
 הצפונה
 החמש
 הגסות
 המרמים
 כו היד
 אותה
 מרמי
 על
 ומחטכו
 די' שר
 נפלים
 צניון
 המינות
 היד
 כל טא
 החלטה
 גוהן
 ואת
 שיסודה
 לפי
 ומצבה
 —
 ישראל
 לכל הוכן
 דש מנסט
 שד גדולה
 ולחיות